

Sau khi đã biết quá rõ mục tiêu truy nã kẻ cướp của nhà cầm quyền Trung Hoa suốt mấy ngàn năm là trấn áp nổi loạn, tranh chấp quyền lực

Lâu nay mọi người vẫn nghĩ rằng tôi là một Kiến trúc sư công nhân có hiểu biết ít về phong thủy Thăng Long, âu cũng là chuyện bình thường, cho nên những vấn đề gì liên quan đến phong thủy của Kinh đô Thăng Long xưa và Hà Nội hiện nay thì hãy hỏi tôi, ngoài ra tôi không biết điều gì khác. Tôi cũng từng nghĩ như vậy, nên không muốn chen vào những lĩnh vực nghề nghiệp mà tôi không thông thạo như kinh tế, xã hội, đặc biệt là các vấn đề an ninh, chính trị và thể chế quốc tế!

Cách đây vài tháng, khi xây dựng chương trình mục tiêu Đưa linh của Chương trình văn hóa 1000 năm Thăng Long, một nhóm nghiên cứu của Ban khoa giáo Đài truyền hình trung ương đang gặp tôi để lấy tài liệu về Đưa mục và Hà Nội cổ Thăng Long. Giữa chúng ta chuyện, hỏi tôi “Chương nghiên cứu đề tài này lâu chưa?” Tôi liền ngơ ngác, rồi trả lời họ: “Kể từ khi đã 55 năm”

– “Cái gì? 55 năm?”

– “Vâng! từ ngày còn là con bé con”.

Thấy rằng tôi không cho họ nghe những câu chuyện khi tôi phải chấp nhận, phải tìm hiểu từ

ngày tôi còn nhớ .. Vào đầu hè, tôi làm đơn thi Bách khoa vô tuyến đi học Trường hợp Lý toán, nhưng lại bị phân công theo ngành Kỹ thuật. Sau này, tôi học phong thủy cho biết để hành nghề kỹ thuật số, càng ngày tôi càng ý thức được đó là cái nghiệp đi ngược lại của tôi. Vâng, đúng là nghiệp đi ngược lại đưa tôi vào tình huống liên tiếp phải và chọn với những sự thật và tôi không thể không theo đuổi đến cùng sự thật đó. Xin nhắc lại rằng kỹ thuật của tôi biết ngu ngốc những sự thật, tôi những điều mà tôi thấy tai nghe, không phải là lý thuyết.

Sự thật và triết lý

Tôi xin mở đầu câu chuyện nghiêm túc này bằng một “quan hệ” của tôi với vấn đề Trung Cộng mà tôi sắp kể ra, đó là lý do thôi thúc tôi phải đi sâu tìm hiểu về những chuyện của một quan hệ hữu nghị Việt Nam – Trung Hoa này. Có thể có những nhà nghiên cứu chuyên môn lâu năm có cách nhìn khác và của công nhận những điều tôi sắp nói, nhưng với trách nhiệm của một công dân, một người con đất Việt, tôi nhận là một nhân chứng có thể không được những ít ai có thể hiểu được “hiệu” Trung Cộng hiện tại. Cho nên, dù đã có thời gian dài tôi tránh nhắc tới những chuyện đó, nhưng càng tránh tôi càng thấy phải nói ra hôm nay để một người cùng biết.

Đúng vậy, tôi không chỉ từng có khoảng năm 5 năm du học ở Trường Học Hội, cái thời mà tôi nghe hay hát “Việt Nam – Trung Hoa núi liền núi, sông liền sông / Chung một dải Biển Đông, thắm tình hữu nghị ...”; trước đó tôi đã có hai khoảng năm sâu đậm và rất hải hùng liên quan đến Trung Quốc.

Khoảng thời gian: Cái cách ruộng đất năm 1953

Ngày nay tôi còn nhớ lắm. Vùng quê ngoại Đắc Thôn Hà Tĩnh, nơi chúng tôi theo mẹ đến cơ sở đã hết yên ổn của vùng quê do thời kháng chiến và bắt đầu chuyển cơ sở máy bay bắn phá. Nhưng, cuộc “bắn phá” tàn khốc hơn lại chính là những cuộc đấu tố địa chủ và Việt gian phản động trong một làng xã ở Hà Tĩnh lúc bấy giờ. Ông ngoại tôi là một thợ thủ công Đông y giỏi có tiếng, chuyên nghề xem mạch bệnh và ông tôi đã có sự ủng hộ nên được dân trong vùng nể trọng gọi bằng thầy. Thời bệnh tật của ông có nhiều, nhưng mùa nào thức ăn, trong nhà ông ngoại tôi không bao giờ thiếu của ngon vật lạ do gia đình bà nhân mang đến tấp nập của những rau củ mùa, cần tươi xanh, thúng gạo nếp, khoai lang, chuối chín, có khi còn có cả con gà sống tươi hay chực chờ nướng... Nhà chủ có hẳn một ruộng, ông ngoại tôi giao hẳn cho mấy người bà con trong họ trông coi và không thu tô, nhưng trong CCRĐ ông tôi vẫn bị quy là địa chủ, mà là địa chủ cơ quan hào.

Mẹ tôi nguyên gốc là cô gái làng dệt lụa Tùng nh ở Đ c Th , đã theo ông ngoại ra sinh sống ở Hà N i nhi u năm và có cửa hàng bán tơ lụa ở Hà N i. Đêm toàn quốc kháng chiến 19/12/1946, mẹ tôi đã bỏ l i h t nhà cửa và tài sản, đưa chúng tôi t n c v Đ c Th Hà Tĩnh, v n đ ng nhi u n thanh niên b ngh dệt lụa, xây dựng m t ngh m i là xe sợi, nhuộm sợi và đan áo rét cho b d i. C m c i làm việc đó, mẹ tôi v a nuôi sống cho gia đình và b n thân, v a đóng góp tích c c cho kháng chiến. Tôi còn nh bài hát “Áo mùa đông” c a nh c sĩ Đ Nhu n sáng tác vào nh ng ngày đó: “Gió b c heo may / xào x c rung cây lá lá bay / m t mùa đông bao ng i đan áo...” chính là nói v công việc c a mẹ tôi và các ch , các cô trong H i ph n kháng chiến c u qu c. Vào nh ng ngày đó, ở vùng t do nghèo nàn Thanh Ngh Tĩnh làm gì có len d đan áo, sáng ki n xe sợi bông, nhuộm sợi thành các màu xanh, màu nâu, màu c úa r i đan thành áo g i ra chiến tr ng, đã đ c ca ng i nh m t chiến công l n.

Nh ng trong CCRĐ thì công cũng thành t i, có m t ng i b n thân h i nh c a mẹ tôi là Bí th chi b xã đã treo c t t vì b truy b c quá, l p t c m tôi b gán t i là trùm Qu c dân đ ng đã gi t ông Bí th Q ó đ b t đ u m i ho t đ ng gián đ p và mẹ tôi li n b l i ra đ u t . Cay đ ng h n c là ng i đ c Đ i c i cách bồi d ng đ đ ng lên đ u t m tôi hằng nh t l i là m t bà b n cũng t n c t thành ph v và đã đ c m tôi đ a vào t đan áo binh sĩ.

Cha tôi đang ở vùng ATK c a chi n khu Vi t B c nghe tin đó thì ho ng h t, v i vào Hà Tĩnh đón ch em tôi lên Vi t B c đ lánh n n. V a đ t chân đ n Ch Chu – Đ nh Hóa – Thái Nguyên thì tôi đ c nghe câu chuy n h v a x b n bà Nguy n Th Năm ở thôn Đ ng B m huy n Đ i T . M t v x b n oan nghi t đ i v i m t ng i ph n t ng có công l n mà đ n nay m i ng i v n còn nh .

Trong các xó x nh c a Vi t B c hồi đó, ng i ta bàn tán v ho t đ ng c a các chuyên gia Trung Qu c sang giúp ta kinh nghi m phát đ ng qu n chúng đ u tranh gi m tô và đòi ru ng đ t v chia cho dân cây mà Vi t B c và vùng t do Liên khu 4 đ c ch n làm đ i n hình.

Sau này, khi ông ngoại tôi đã m t r i, đ i gia đình có đ p g p nhau ôn l i chuy n cũ, m i ng i đ u b o nhau h y nén lòng quên n i đau bu n đó đi.

K ni m th hai: Tr i ph t

Ch a h t hoang mang v chuy n b c h i chém gi t l n nhau trong CCRĐ, thì chúng tôi

đều ném vào “Trần đời bát quái” của tháng hai nghìn Việt – Trung – Xô.

Liên Xô thì tôi đến đầu tiên đầu xa xôi lắm, nhưng Trung Cộng thì ngay bên cạnh. Suốt ngày họ gặp nhau ngoài đường dù chưa quen biết là ngồi vào nhau hát múa rồi rằng. Hòa bình lập tức, Chính phủ và tiếp quản Thủ đô, thì trên đường phố Hà Nội cũng xuất hiện rồi thì chuyên gia Trung Cộng. Còn như xú như ng tôi đã dàng như ra họ vì cái áo kiêu Tôn Trung Sơn rồi thùng thùng dài đến gần đến u gọi, cái quần xanh công nhân cũng rồi thùng thùng và cái mũ len trai bằng vải cũng màu xanh như vậy. Tòa dinh thự hoành tráng của Hoàng Trung Phú trước Vườn hoa Canh nông và các biệt thự đẹp trên phố Hoàng Diệu và phố Khúc Hồ trở thành Đồi sách quán và khu dành riêng của người Trung Cộng. Mọi buổi sáng sớm họ đến kín nhà Vườn hoa Canh nông tập thể đẹp và hô “l, a, xan, x” vang khu phố Cát Cát.

Ngày đó gia đình tôi gặp các Đồi sách quán. Là con bé mới học đến lớp 2, tôi không thể hiểu như những chuyên đã xảy ra, nhưng tôi có thói quen ghi nhật ký. Tôi đến bây giờ tôi vẫn còn giữ được những trang nhật ký từ thời ghi từ một cuốn vở nhỏ mất tích ngày 1/1/1955 nhân dân Thủ đô chào đón TW Đảng và Chính phủ từ Việt Bắc trở về, được biết trong cuốn nhật ký cũ này, tôi có ghi lại cuốn vở một người con gái Trung Cộng tên là Khương Nãi Tu, cho ta được tôi tặng hoa và tặng khăn quàng đỏ trong buổi chiêu đãi Đoàn văn công T. T. Cấp Nhĩ do Chủ tịch UBND thành phố Trần Duy Hồng tổ chức tại Cung thi đấu nhi Hà Nội từ hôm 10/9/1955 và câu chuyện chi từ hôm sau, ngày 11/9/1955, cho Văn công Khương Nãi Tu bắt đầu trong cuốn vở Hồ Tây, khi cho ta đang đóng vai Sen Chúa trong điệu Múa Hoa Sen, trên chiếc sân khấu ghép tạm thành Đền Trần – Phố Tây Hồ.

Khương Nãi Tu cho, mang theo chiếc khăn quàng đỏ do tôi tặng. Cùng cho trong tại nhà đó còn có một số thi sĩ sáo Phùng T. T. và hai người nữa.. Một cửa hàng mai táng nghĩa trang B. B. t huy. n Ba Vì..

Sau cuốn vở khi gặp đó, tôi hay rơi vào tâm trạng ng. vì luyến tiếc chiếc khăn quàng đỏ thì ít mà vì sự hãi như thế tôi có liên can tại cuốn vở làm tôi úp ba chiếc thuyền và hỏi cho tôi cô nghệ sĩ múa thì như, nên tôi hay đi lang thang nghe ngóng chuyện người lạ. Rồi như câu chuyện như to đến vào tại tôi với một âm mưu y. m huy. t Hồ Tây như bắt thành và như người tham gia vào âm mưu đó đã bị Trần phủ. Ngày đó Trung Cộng và Việt Nam thân nhau lắm, nên người ta cho dám xem xì nhà kín nhà họ và một cô bé con như tôi không sao hiểu như thế tình họ như quái gì mà “người bạn thân thiết” lại tìm một cách làm họ “đ. a em tại nghi. p” và thoát khỏi chiếc tranh ch. ng Pháp và đang rơi vào cuộc chiến tranh ch. ng M?

Mấy chục năm sau, để giải tỏa tâm lý cho tôi quanh chuyện chiếc khăn quàng đỏ, nhà ngoßi cßm Phan Oanh làng Xuân Đßnh tßng tôi một bài thơ dài, trong đó có mấy câu: “Tâm con trß hßn nhiên không xßu / Dßu nhà Trßi ai thßu đßc đßu / Mßt đßi khăn đào kßt mßt cái cßu / Đß hß thßm nßc sâu / Bà là nhßp cßu giß yên non nßc...”.

Du học ở Trung Cộng

Tuß trß hßn nhiên vßi nhßu ham thích đã có lúc cußn hút tôi, khißn tôi tßm quên đi cßm giác hoang mang lßn sß hãi hßi nhß.

Năm 1960 tôi tßt nghißp phß thông trung hßc, đßc cß mißn thi đßi hßc, tôi đßc cß đi hßc ngoßi ngß đß sang Trung Cộng theo hßc ngành kißn trúc. Nißm háo hßc khißn tôi và các bßn cùng lßa sung sßng trong cßnh đßc “ăn cßm Bác Mao”, đßc cß chăm sóc đßy đß ân cßn, lúc ßm đau đßc đßu bßp nßu nhßng món ăn theo ý thích rßi mang đßn tßn phòng riêng phßc vß tßn tình.

Nhßng năm tháng đó, mßi sinh hoạt vßt chßt và tinh thßn cßa chúng tôi đßu đßc cß chăm sóc đßc bißt. Hßc Kißn trúc thì đßc hßc vß mß thußt trong 3 năm đßu, hßc kß nào chúng tôi cũng đßc thßy giáo là mßt hoß sĩ danh tißng đßn đi vß đã ngoßi ß các khu danh lam thßng cßnh cách Thßng Hßi hàng trăm cây sß, nhß các thành phß Hàng Châu, Vô Tích, Tô Châu và ß hßn đßy vài tußn. Ông hßa sĩ già hai bàn tay lßm mßu nhem nhußc tßn tình hßng đßn chúng tôi cßm bút lông chßm phá các mßng mßu xanh đß, còn vß ông thì đi theo chăm sóc chßng và cßn mßn gßt nhßng trái lê trái táo bê đßn tßng góc vßn chia cho đám hßc trò chúng tôi. Ngoài ra, nhßng ngày ß trong trßng chúng tôi luôn luôn đßc hßng ßu đßi hßn ngßi, riêng tôi vì ham thích âm nhßc nên còn đßc giß chìa khoá mßt căn phòng có chiếc Piano sang trßng đß tß do luyßn tßp. Đó là nhßng thß mà khi ß nhà vßi cha mß, tôi chßa bao giß dám mß tßi.

Chßa bao giß tôi tß đßt cho mình câu hßi: “Có phßi hß đang vß béo chúng tôi đß sau này vß nßc chúng tôi sß trß thành hßt gißng cho hß gieo mßm bành trßng phá hoßi đßt nßc mình hay không?” Chßa bao giß tôi tß hßi nhß thß cß, nhßng trong lòng không thß không gßn lên nhßng thßc mßc vô cß. Tôi bißt Trung Cộng ngày đó còn nghèo lßm, các bßn sinh viên Trung Cộng phßi ăn ß chen chúc trong nhßng căn phòng chßt chßi cßa ký túc xá, bßa cßm cßa hß chß có chiếc bánh bao không nhân, mßt bát cháo hoa loãng và vài mißng ca-la-thßu.

Ngác lßi tôi và chß bßn gái ngßi Sài Gòn tßp kßt thì đßc hai cô bßn ngßi Thßng Hßi nßa ß cùng trong mßt ngôi nhà dành riêng cho giáo viên và trß gißng. Đó là mßt tòa nhà 2 tßng có nhißu phòng, chúng tôi ß tßng hai cùng các giáo viên nß, còn tßng mßt dành cho giáo viên nam. Đã là giáo viên và trß gißng đßi hßc, nhßng hß còn rßt trß và đßu chßa có gia đình riêng. Tôi hay lui tßi thăm nom hß và ái ngßi thßy hß sßng rßt đßm bßc. Hóa ra hß phßi nhßn ăn nhßn mßc đß nuôi chúng tôi. Tôi phát hißn bißt có mßt thßy giáo bß bßn gan và tißu đßng rßt cßn bßi đßng nhßng tiêu chußn tem phißu không đß cung cßp, thßy luôn luôn bßng tßxßu, thßy vßô-y tôi hay đi mua thêm các thßc ăn mang đßn bißu thßy. Chúng tôi trß thành ngßi thân cßa các thßy cô giáo. Có nhßng bußi chißu ngày thß 7, khi 2 cô bßn Thßng Hßi đã vß nhà, tôi và chß bßn Sài Gòn xußng ghß đá trên vßn hoa ngßi hóng gió, thì các thßy cô giáo lần la đßn bên chúng tôi, hß tâm sß, chuyßn trò và cho chúng tôi bißt rßt nhißu chuyßn bí mßt trong trßng và trong xã hßi, tôi có cßm giác nhß đßt nßc này sßp có đßi loßn.

Rßi đßi loßn đßn thßt, cách mßng văn hóa nß ra, đßi đa sß hßc sinh trung hßc và sinh viên đßu bß hßc, xußng đßng tham gia Hßng vß binh. Chúng tôi phßi chßng kißn cßnh sußt ngày Hßng vß binh đi phá phách, hò hét, rßch qußn áo, cßt tóc ngßi qua đßng và báo chß to xußt hißn khßp mßi nßi. Thß thßm hßn là chính mßt chúng tôi đßc chßng kißn các Giáo sß trong trßng đã tßng gißng đßy chúng tôi tßn tình, bß làm nhßc ngay trong sân trßng bßng cách phßi đeo các bißu ngß bßng gißy báo dán trên lßng hoßc đßi nhßng chißc mũ có chßp nhßn, ghi nhßng dòng chß tßc tßu.

Là mßt đßa con gái xußt thân trong mßt gia đình có nßn giáo đßc truyßn thßng ß Vißt Nam, tôi không sao chßp nhßn nßi thß trißt lý cách mßng cho phép hßc trò đßu tß thßy, hành hß và sß nhßc thßy nhß vßy. Nhßn thßc vß mßt nßc Trung Hoa có truyßn thßng văn hóa lâu đßi, hßi phong kißn mßt chút, nhßng rßt nß nßp và rßt có kß cßng đã hoàn toàn sßp đß trong tôi. Đây là lßn đßu và cũng là lßn duy nhßt tôi phßi chßng kißn hißn tßng vô đßo và bßt nhân đáng sß đó. Rßt lâu vß sau tôi vßn không thß hàn gßn đßc vßt thßng nhß nhßng nhßt chßm trong tim mình, vß hình ßnh nhßng Giáo sß đáng kính cßa chúng tôi bß hành hß lên bß xußng rußng bßi chính nhßng ngßi bßn sinh viên đã tßng hßc tßp ca hát bên chúng tôi. Trong sß đó, tôi bißt, có ngßi không mußn hành xß đß tißn nhß vßy, nhßng nßu hß đi ngßc lßi phong trào chung, thì chính hß bß lßi ra đßu tß.

Chúng tôi rßt sß bß liên lßy nên nín lßng quan sát và nhìn nhau thßm hßi: “ Hß đang cßn xß nhau, đßn bao giß thì hß cßn mình đây?”

Đó là gißa năm 1966, đúng lúc chúng tôi làm xong đß án tßt nghßp, trßng hßc gßn nhß không hoßt đßng, chúng tôi không đßc bßo vß lußn án tßt nghißp mà chß đßc cßp bßng có đóng dßu nhßng không có chß ký. Chúng tôi khẩn gßi vßi vàng rút vß nßc. Tßt cß bßn hßc và

thầy giáo đã bắt đầu đi ra khỏi trại, một số đi lao động quanh vùng nông thôn nào đó, một số khá đông đang là Hồng vệ binh ngày ngày đi đập phá hò hét hoặc đi dọa ai đó. Còn những trại giam ở Đàng Trống, ngôi trại giam được xếp loại nhất nhì Trung Cộng, do người Đàng thành lập đã gần 100 năm trước nên hoang vắng buồn thảm đến nỗi sinh sống không được. Giáo sư nổi tiếng Lý Đàng Hóa, người từng được nhiều giới thiệu trong Quốc tế và bà vợ Bác sĩ người Đàng cũng nói ông không biết đã trôi dạt đi đâu? Lúc chúng tôi lên xe đi ra ga và nói, chỉ có một ông bà cặp đôi đang tận tâm chăm sóc bệnh nhân hàng ngày trong bệnh viện, một họ rõ ràng là.

Đến lúc đó thì tình cảm trong tôi hoàn toàn một phần ngấm ngấm và tôi thấy sự hiểu rõ về người dân lao động Trung Cộng rất tốt, giới trí thức Trung Cộng cũng tốt, các bệnh nhân cũng tốt. Nhưng các nhà cầm quyền? Tôi không sao hiểu nổi các nhà cầm quyền và thói "tình hình người" mà suốt ngày hô ra trên đài phát thanh và trên báo chí. Tôi rất muốn tìm hiểu xem cái gì là động lực thúc đẩy họ? Nhưng điều đó nằm ngoài khả năng của tôi.

Chúng tôi rời Trường Học bị bỏ hoang và về vùng quê nhà đầu tiên.

Thời kỳ đã trở nên thành

Chúng tôi về đến nhà đúng vào lúc máy bay Mỹ đang đánh phá Miền Bắc ác liệt. Không khí căng thẳng có chiến tranh cuốn hút chúng tôi, khi chúng tôi tìm quên đi những cảm giác khó chịu của những ngày cuối cùng sống trên đất Trường Học. Ngày kỷ sinh viên trẻ ngoài và về nhà của nhiều, nên hôm đầu tiên về nhà công tác ở Bắc Kinh trúc, chúng tôi đã được Bộ trưởng Bùi Quang Tấn đón tiếp ân cần. Bộ trưởng khuyên chúng tôi viết bài về sinh viên về quê chiêu mộ ngoài và sẽ thích nghi với khu vực "Ba sông sào" của thanh niên thời chiến.

Sau đó, một người đến nói tán các làng quê theo địa phương riêng của từng đơn vị công tác. Vì Quy hoạch đô thị của tôi ở huyện Vĩnh Trường tỉnh Vĩnh Yên.

Vĩnh Trường của bà Hồ Xuân Hương rất đẹp, những chỗ đẹp ban ngày. Còn đêm đêm, khi ngồi trong một mình bên ngọn đèn dầu trong nhà dân, những ký ức thời trẻ thơ và những kỷ niệm ở Trường Học lại ù ù về khi tôi suy nghĩ nhiều lắm.

Lúc này đã đến lần đầu có những chính kiến của riêng mình, nhưng tôi không thể nói ra với ai. Tôi cùng nhà với má»™t chút nghĩ p thành phố Kiev và, chúng tôi quý nhau và luôn giúp đỡ nhau, còn “Liên Xô xét lại” và “Trung Cộng giáo dục” thì mặc kệ họ, miễn là họ vẫn đang giúp ta những chiếc máy bay MiG bay trên bầu trời và những phong lan ng khô để chúng đối.

Dù sao, 5 năm ở Thành phố Hồ cũng đến rồi cho tôi hiểu về những khổ niềm đau khổ niềm vui, tôi cũng lý giải được những sự đã xảy ra là do sự quá đà của một nhóm người hãnh tiến nào đó. Khoảng 10 năm tiếp theo, không thể liên lạc được với bạn học cũ, nhưng tôi theo dõi và nuôi trong lòng chút hy vọng để thay của một đất nước đã nuôi tôi ăn học thi sinh viên, đó tôi cũng có những thầy giáo và bạn học thân thiết. Khi nghe tin ông Đặng Tiểu Bình được phép chấp, tôi những tình hình sự khá hơn, nhưng tôi chỉ: “a k p m ng thì liên xảy ra cuộc tấn công biên giới để năm 1979 do ông Đặng Tiểu Bình chủ huy để “Cho Việt Nam một bài học”. Không chỉ có thế, mười năm sau rồi thầy cô tàn sát để máu người bạn của Sĩ kiện Thiên An Môn cũng do Đặng Tiểu Bình chủ huy, tôi thấy sự thất vọng và hiểu được những người cộng sản ở nhà nước Trung Cộng thì nào cũng vậy, họ chúng nhau, phá nhau chỉ vì tranh chấp quyền lực và càng rõ thói cướp quyền, tàn bạo khi ở Trung cộng của họ mà thôi.

Trung Quốc hôm nay?

Sau 60 năm thành lập nước CHND Trung Hoa, chúng tôi hiểu về thì ai cũng biết Trung Cộng đã thay đổi rất nhiều và rất đáng kinh ngạc. Tuy vậy, khi tôi trở lại thăm trường cũ, thăm thầy giáo và thăm bạn học cũ, thì tôi hiểu: ngoài bề mặt hào nhoáng đầy khí thế của một Trung Cộng đổi mới và vọt mà họ đang ra sức qu ng bá, vẫn còn có một Trung Cộng khác rất âm thầm, u uất và đau đớn của tầng lớp trí thức và những người dân nông thôn trên khắp nước Trung Hoa đã từng bị chà đạp, bị bóc lột và chịu nhiều đau khổ cay đắng trong nạn đói khủng khiếp. Tầng lớp này không ít đâu, còn số có thể đến hàng trăm triệu người học hơn và đang sống trên khắp miền cộng sản để nước họ. Chính quyền hiện tại đang áp chế họ, khi họ phản cảm lòng, nhưng chính quyền không thể thu phục được lòng họ và họ sẽ bùng lên bất cứ lúc nào.

Đến Thành phố Hồ, tôi thấy Thành phố Hồ thay đổi rất nhiều. Nhưng khi tôi về thăm trường cũ, đến thăm thầy cô giáo cũ vẫn đang sống trong “Đặng Tiểu Tân thôn” bên cạnh trường và thăm nhà riêng một vài bạn học cũ, tôi thấy một cuộc sống khác hơn. Họ rất nghèo nàn và thất nghiệp. Có bạn vợ a g p tôi, liên ôm hai vai tôi và khóc nước mắt. Đây không phải vì họ cảm thấy, vì những vui hay nỗi sau nhiều năm xa cách. Họ khóc vì gặp rồi chúng tôi là gặp rồi nhân chứng của một thời nh c nh và đáng xấu hổ. Tôi đến để tình cảm đó khi tôi xem bộ phim truyền “Nghị p cộng” nói về những éo le và mất mát đeo đ ng suốt đời lớp thanh niên trí thức Thành phố Hồ, trong đó có rất nhiều người và tôi là bạn tôi. “Nghị p cộng” là cái giá rất đắt mà

nháng ngái cám đáu đát nác này đã gây ra cho bao gia đình trí thức đá rái đán lúc há sá phái trá. Mát ngái bán tôi nói vái tôi: “Tôi táng là Háng vá binh và đang là nán nhán cáa Há” “ng vá binh suát đái. Đó là lũ con tôi, cháu tôi hôm nay”.

Có trong tay cuán đáa chá và sá đán thoái cáa bán cũ á kháp nái, chúng tôi đã dành ra gán 2 tháng đi thăm bán và đá quan sát sá thay đái cáa nác Trung Hoa. Nháng kháp Trung Cáng hôm nay, ngoài nháng ngái rát cám láng, rát đau khá nhá tôi váa nói, còn láp ngái Trung Cáng thá ba đang váa là chá đáa váa là gánh náng uy hiáp Nhà nác Trung Cáng: Bán này đông lám. Đó là lũ láu manh mánh vì gáo báo vì tián. Đáng tiác, các vá trong chính quyán Nhà nác Trung Hoa đã táng có thói quen dùng bán láu manh này làm “chá đáa” đá đái phó vái các lác láng thù đách, nháng khi không cán náa hoác không sá đáng đác náa thì há tiêu điát “chá đáa” đó đi.

Tôi nhá lái ngày chúng tôi chuán bá vá nác năm 1966, bà Giang Thanh nái lên oai phong y nhá Võ Tác Thiên ngày xáa, cánh bà có 3 ká thân cán là Váng Háng Văn, Diêu Văn Nguyên và Tránh Xuân Kiáu, táo thành mát “Bá tá trá” điáu khián gán mát tá dân. Nháng thái nay còn có rát nhiáu ngái cao thá hán bè lũ bán tên thái đó. Thái nay có các băng đáng láu manh kát háp vái công an và chính quyán hình thành há tháng Mafia á kháp mái nái. Sá kián triát phá Mafia á thành phá Trùng Khánh váa qua là mát thí đá. Không thá tin đác trong mát đá thá hián đái cáa mát quác gia hùng mánh mà bán láu manh còn đá bá truy bát trong mát đát đã lên đán ngát 2000 tên, trong sá đó có cá Giám đác Sá Tá pháp và nhiáu sĩ quan công an.

Cuối cùng, có thá quan sát “Trung Cáng hùng cáng hôm nay” báng cách quan sát nháng ngái Trung Cáng đang xuát hián á Viát Nam ngày càng nhiáu vái vai trò lao đáng chui. Nháng ngái này có thá vì đói khát quá hoác vì đã là tái phám bá giam cám lâu quá, nay đác đáa sang đây đá sáng cuác đái phá phách, trám cáp, láa đáo và đá tìm cách láy vá sinh con và sá là lác láng nám vùng nái áng cho các cuác tán công cáa quân chính quy sau này.

Lũ ngái này có đáng sá không? Làm cách nào đá đáp chúng? Thiát nghĩ mái ngái đáu hiáu.

TÔI HIáU GÌ Vá TRUNG QUáC?

Sau khi đã biát quá rõ mác tiêu truyán kiáp cáa nhà cám quyán Trung Hoa suát máy

ngàn năm là trán áp nái bá, tranh cháp quyán lác và chiám báng đác đát nác ta, tôi quyát đánh xin vá háu tá năm 1992 vái nhiáu lý do riêng, mát lý do trong đó là muán táp trung thái gian vào nghián cáu các lý thuyát vá phong tháy đáa mách, thá lý thuyát mà tá năm 1955 tôi đã “không may” bá tán mát cháng kián.

Chúng ta phái cảm án các nhà truyán giáo Pháng Tây, đác biát là các giáo sĩ Bá Đào Nha có công đáu vá viác sá đáng chá gác La-tinh đá phiên âm tiáng Viát trong viác truyán đáo vào nác ta á thá ká XVI-XVII nhá Francisco de Pina, đán ngái biên soán cuán tá đián Viát-Bá-La đáu tiên là Alexandre de Rhodes (1651) và nhát là ngái có công hoàn chánh chá quác ngá á thá ká XIX đá trá thành chá viát chính tháng cáa nác ta đáu thá ká XX là Bá Đa Lộc – Pierre Joseph Georges Pigneau de Béhaine. Cảm án các vá Giáo sĩ đã góp phán giúp ta thoát ra khái ánh háng cáa văn hóa nô đách Trung Hoa. Nháng đây cũng là mát sá há khián láp trí thác tráng thành trong thá ká XX đã lãng quên mát sá cá sá quan tráng cáa khoa hác Pháng Đông, trong đó có Phong tháy, Đáa mách và Kinh Dách.

Sau 17 năm nghá viác á Bá Xây đáng, tôi đã cá bù lái nháng lá háng mà láp trí thác á láa tuái cáa tôi đã mác phái. Lúc này tôi đã có nhiáu thái gian đá hiáu rõ trong cáu trúc phong tháy đáa mách cáa nác ta có mát thá mà nhà cám quyán Trung Cáng rát thám muán. Há thám muán vì há không có và há hiáu ráng làm chá đác cái đó là há chiám đác nác ta và chiám đác nác ta là há làm chá đác cá thá giái. Tôi nói nhà cám quyán thám muán chá không phái nhán dân, bái vì thác hián máng bá quyán, ngái dân láng thián Trung Cáng không há đác háng lái.

Há Đáa mách nác Trung Hoa: Chiác bánh sandwich

Mát đát nác ráng lán mà các láp đát, đá, núi, sông... cháng xáp thành táng láp nhá cái bánh sandwich

Nác Trung Hoa hình quá chán

Theo phân tích và táng kát há tháng đã công bá tháng 5/2005 cáa KTS Lý Thái Sán, thì đó là mát thá liên kát rái rác cáa há Tam đái cán long sá bá trôi tuát đi bát cá lúc nào, đó là mát nác Trung Hoa có các khu vác Bác Hoàng Hà, khu káp giáa Hoàng Hà và Tráng Giang, khu Nam Tráng Giang, táo thành mát quá Chán gám hào mát lián và hào hai gáy, hào ba gáy có

nghĩa là sấm sét, không ồn ã, dõng dạc; cũng như khu Đông và khu Tây là hai vệt thẳng đứng, không có mối quan hệ kinh tế, phong tục tập quán, sắc tộc và có thể tách ra thành 4 hoặc 5 quốc gia độc lập.

Mặt khác, ngay cả dân tộc Địch Hán cũng là kẻ thù của một quá trình chinh tranh và đồng hóa lẫn nhau, vì người Hán nguyên gốc rất ít, nhưng người ta có chính sách cưỡng chế người dân tộc khác biến thành người Hán, nên họ bị phân diệt và người Trung Hoa chỉ bao gồm một phần nhỏ. Trung Hoa không có hai chữ “Độc lập” và trên đất nước này không có cộng đồng sắc tộc đoàn kết toàn dân. Hiện nay không chỉ Đài Loan là quốc gia độc lập mà Tây Tạng, Tân Cương, Hồng Kông, Ma Cao... đang như các quốc gia bên Bắc Kinh đô hộ. Nếu tách độc ra thì các quốc gia đó sẽ giàu có và trù phú hơn nhiều. Còn Bắc Kinh thì luôn phải dùng biện pháp đàn áp. Họ đã nã súng ngay giữa Thủ đô như sự kiện Thiên An Môn năm 1989 và đàn áp dã man các vùng xa xôi như Tây Tạng, Tân Cương trong năm 2008 và 2009.

Tuy vậy, các thế hệ cộng đồng Trung Hoa tại thời điểm này đều đã nghiên cứu kỹ phong tục địa phương và ý thức được rằng có một cách văn hóa để đi tìm ý nghĩa của chiếc bánh sandwich là phải làm cho đường kinh mạch liên hệ đi từ đỉnh Everest cao gần 9000m của dãy Himalaya qua cao Tây Tạng, qua nguyên Vân Nam, qua đường biên Bắc Bắc Việt Nam, xuống vịnh Hồng Long rồi đi đến đáy biển sâu nhất thế giới gần 11Km ở vịnh Mindanao Philippin. Đó cũng là mạch đất đai núi lửa “Cung Trữ” duy thiên khí để “Đưa Huy” duy cộng đồng có độ cao chênh nhau ngót 20Km và là đường kinh mạch quan trọng nhất thế giới. Nếu họ làm cho đường kinh mạch này thì không những họ có mạng lưới kết nối chi tiết chiếc bánh sandwich đó, không cho nó trôi nổi đi, mà họ còn có thể mau chóng làm cho cộng đồng giới. Bởi vậy, lúc này họ đang cần sự “cộng đồng” mới đã là chủ và chiếm thêm nhiều hơn nữa chi phí để thực hiện các nguy hiểm bá chủ toàn cầu.

* Sau hàng ngàn năm với nhiều thế kỷ, cao nguyên Vân Nam rộng 390.000Km² có 26 dân tộc hiện nay đã bị họ khống chế hoàn toàn, người dân tộc Di, dân tộc Choang một ngày một ít, người Hán đã di cư vào đây trên 20 triệu và thành phố Côn Minh hiện giờ là ba triệu dân ngày nay là thành phố của người Hán (người Hán thời ít, người Hán mới biến đồng hóa thì nhiều).

* Người lái, khu vực Tây Tạng, nóc nhà của thế giới và là Thủ đô của Địch Phệ, vốn là một quốc gia độc lập vẫn minh, đã bị chính thức sáp nhập vào Trung Hoa từ năm 1914 đến nay. Thời xưa họ và nhà nước cho một cho một chính thể, một Nhà nước suốt ngày hô hào “đoàn kết các dân tộc” lại đang đàn áp và hủy diệt người Tây Tạng, đập phá chùa chiền đến mức người đi di cư cho Địch Phệ và là linh hồn của dân tộc Tạng là Đức Đa Lai Lạt Ma phải đi lưu vong, vì họ đã khiếm nhã và các quốc gia Tây Á không thể làm ngơ và đang bên dân tộc Tạng.

Điều đó cũng có nghĩa là Nhà nước Trung Cộng sẽ không thể đặt được cái họ muốn (Tây Tạng).

Còn về Việt Nam chúng ta? Lịch sử bốn ngàn năm của nước ta là lịch sử chinh ngô xâm. “Ngô xâm” đây là chinh giặc Phồn Ng B, bởi vì Phồn Ng Đông, Phồn Ng Tây và Phồn Ng Nam gần như không có. Hơn hai ngàn năm qua thì giặc ngo xâm đã bành trướng danh như ng những nhân vật cội thối như Triệu Đà, Mã Viện, Cao Biền... Bởi thế ta rất cần biết tại sao họ quyệt chiếm nước ta và tại sao họ không thể chiếm nổi?

Đặc điểm Việt Nam: Khúc quan trọng trong đặc điểm toàn cầu

Trong quá trình đặc kiến tạo vỏ trái đất, có những nếp gấp lớn tạo ra dãy núi cao đóng vai trò đường kinh mạch trọng yếu xuyên qua nhiều quần thể gia nh phân trên đã phân tích. Sau Tây Tạng, Vân Nam, thì đường bộ B nước ta là phần rất quan trọng của mạch đất này (đặc điểm địa mạch quốc gia). Dãy Himalaya chồm vòng vào như hình con rồng lớn, đầu nước ta là dãy Hoàng Liên Sơn với đỉnh Phan Xi Păng cao 3143m, đỉnh Việt Trì mạch đất lớn xuống, tỏa ra và qua sông Đà lại xuống hiện tại Ba Vì cao 1226m, đi xuống như là THẮNG LONG NÚI CHU SÔNG T. Trước khi Vua Lý Thái Tông chôn nơi này dựng Kinh đô Thăng Long thì người Trung Hoa đã dòm ngó vùng đất kín bí này và Cao Biền tu tập kiêu là một trong những kẻ quật tìm kiếm công phu nhất. Theo báo cáo của Cao Biền, một người tài giỏi giỏi của Mãn Châu thì vùng đất nhỏ bé này tập hợp rất nhiều linh khí đất trời và sẽ sinh ra nhiều hiện tài, ông ta tìm thấy 632 huyệt chính, huyệt phát và 1617 huyệt bàng, huyệt phát quan, nên một mặt ông ta theo lệnh vua Đường Y Tông yểm phá các báu huyệt tiêu diệt hiện tài của nước ta, mặt khác ông ta hiểu giá trị của vùng đất này, nên đã xây thành Đại La, mở đường thối hiện mang bá vọng và đã bắt vua Đường trở lại. Âm mưu yểm huyệt Thăng Long của bao giờ người trong đất các nhà cầm quyền Trung Hoa và hành động thô bạo ngày 11/9/1955 mà tôi vô tình chứng kiến có làm cho họ thối trọng hậu.

Hiện nay họ biết không thể ngang nhiên đổ bộ vào Thủ đô, họ đi vòng vào từ phía Tây qua Lào, qua Campuchia và họ đang chiếm Bauxite Tây nguyên, còn tại Trung tâm Thủ đô, họ đang như bàn tay nào phá Thủ đô của ta? Tinh ý, chúng ta sẽ biết.

Đặc điểm Việt Nam: Vùng Biên Đông, yếu tố của Đông Nam Á

Không phải ngẫu nhiên vô cớ mà trên vỏ nh B nước ta rồng lớn của chúng ta còn có vỏ nh

Hồ Long bao gồm 1969 hòn đảo lớn nhỏ, ngay sát Công Viên Đền có vịnh Bái Tử Long, và ngoài khơi xa của Hồ là Phòng có đảo Bạch Long Vĩ, ngoài ra còn có nhiều đảo có tên liên quan đến Rồng như Hòn Rồng, Long Châu, thôn Cái Rồng..., cái tên Long liên quan đến phần đuôi của con Rồng lớn xòe ra thành bọng Bọc Bọc, đi xuống nước là Công Viên Đền và kết thúc đầy Đồi rồng thu hút vịnh Mindanao thuộc Philippin. Có lẽ đây cũng chính là cái chết trẻng yểu khiến Trung Quốc quy tập tâm xây dựng lòng tin quân hùng mạnh và ngang nhiên công bố đảo rồng là bờ chín đảo trên Biển Đông vào tháng 5/2009, vì phạm tội cướp đảo 5 quần đảo Đông Nam Á và nấn an ninh cộng đồng giới. Đây là sự phạm tội phạm của chính quyền Quốc dân Đảng từ năm 1947, điều đó cũng cho thấy thời nào cũng vậy, máu đổ bá quyền của chính quyền nhà nước Trung Quốc không thay đổi. Chắc hẳn lúc này không chỉ các nước Việt Nam, Philippines, Brunei, Indonesia và Malaysia ý thức được đảo rồng là bờ này vì phạm tội cướp quyền của mình, mà gần như cộng đồng giới đã nhìn ra máu đổ chiếm cướp con Rồng lớn nhất thế giới của nhà nước Trung Hoa, bởi vì chiếm cướp đảo cái yếu tố này là hệ chiếm cướp của Châu Á và một khi chiếm cướp của Châu Á rồi thì bước đi tiếp sau ra sao? Thấy giới, trong đó có Mỹ, Nhật, Hàn Quốc và các nước Châu Âu có thể cho họ làm điều đó không?

Đạo mạo ch Việt Nam: Cấu trúc Âm Dương hoàn chỉnh

Đông bọng Bọc Bọc là cái nội dung tiên của Nhà nước Văn Lang, hình thành của S của Con Rồng đất nước Việt Nam ngày nay đã tạo nên một thế cân bằng Âm Dương rất hoàn chỉnh. Như sự ví von của nhà thơ Xuân Diệu, thì Đất nước ta như một con tàu / Mũi thuyền ta đó mũi Cà Mau.

Điều đó cho thấy từ mấy ngàn năm trước cái nội dung Bọng Bọc Bọc đã vâng như bàn thạch, từ thế kỷ XVI trở lại đây, khi đất nước đã phát triển xuống phía Nam thì con thuyền đất nước đã đi cách rẽ sóng ra khơi và điều đó cũng cho thấy đã là con thuyền thì các phần mũi thuyền, thân thuyền và đuôi thuyền không thể tách rời nhau. Bởi vậy hẳn lúc nào hết, chúng ta cần ý thức được sự sống còn của vận mệnh đất nước, để xác định thái độ và hành động của mình..

LỜI CUỐI BÀI

Đến kết thúc bài viết, tôi muốn quay lại những dòng mở đầu, rằng tôi không có chút năng khiếu nào trong những vấn đề kinh tế, xã hội và an ninh chính trị, những do nghề nghiệp và do sự phận, tôi đã có dịp hiểu rất sâu vào cốt lõi của vận đề kinh tế và chính trị trong mối quan hệ

Tôi biết gì về Trung Hoa

Tác Giả: KTS Trán Thanh Vân

Thứ Bảy, 27 Tháng 3 Năm 2010 20:04

về Trung Cộng hiện nay. Bởi vậy tôi muốn khuyên tất cả mọi người, nhất là các vị sinh ra sau tôi và chắc chắn có dịp trải nghiệm như tôi, là hãy tậnh tảo để thoát ra khỏi cõi u mê của sự hoang đường trong mọi quan hệ với Trung Cộng. Cha ông ta đã trải qua hàng ngàn năm mới đưa ra được lý do duy nhất và bản thân tôi phải trải qua hơn 55 năm để chiêm nghiệm và thấm nhuần lý do duy nhất của cha ông.

Tôi biết, lúc này đã có rất nhiều người suy nghĩ như tôi hoặc sâu sắc hơn tôi, nhưng vẫn còn khá đông người đang lầm lẫn và ảo tưởng, không ít người còn rất sợ hãi người bản địa ở Trung Hoa, tôi không trách họ vì đôi lúc chính tôi cũng tin như họ và sợ hãi lắm. Nhưng xin mọi người hãy bình tâm và suy ngẫm xem cái gì tạo nên sự chênh lệch và cái gì đang gây trở ngại cho mọi người đó?

Đồng dân là một sự chênh lệch

Đúng vậy, ngày tôi đang học ở Trường Học thì Trung Cộng mới xây xong cầu Trường Giang, họ rất tự hào nói rằng, cho cả toàn dân Trung Hoa, mọi người đều có thể đi bộ trên cái bánh bao là để xây một cái cầu Trường Giang. Đó là một việc làm tốt.

Trong tháng 1 năm 2008 ở Bắc Kinh, họ xây dựng Sân vận động Thế vận hội Chim để đón chào 432 triệu USD, nếu chia cho 1,3 tỷ dân thì họ phải chi trả cho mỗi người 0,32 USD, việc đó có vẻ cũng rất tốt.

Hiện nay họ đang làm nhiều việc ghê gớm hơn như xây dựng đường hàng không mới ở trên Biển Đông và các căn cứ hải quân... tôi nghĩ họ cũng sẽ làm được để đưa một chúng ta và các nước trong vùng,

Có điều, một thế mạnh của đồng dân mà Nhà nước không vì dân thì Nhà nước sẽ không được. Có ai biết rằng trên đất nước Trung Hoa vĩ đại đang có 200 triệu người sống lang thang không nhà cửa và được biết họ thuộc băng đảng Mafia ở hầu hết các thành phố lớn như Thẩm Quyển, Trường Học, Quảng Châu... đang chia cắt quyền lực của đất nước họ hay không? Việc này thực sự đáng nghĩ cũng không cần nhiều lý do và chính là việc của các nhà chí nguyện.

Tôi biết gì về Trung Hoa

Tên: KTS Trần Thanh Vân

Ngày: 27 Tháng 3 Năm: 2010 20:04

Vậy thì mỗi cá nhân có thể có một kết thúc có hậu hay không?

KTS Trần Thanh Vân